

1875

I

BYLO BY SMĚŠNÉ, KDYBYCH POCHYBOVAL, ŽE některý z mých čtenářů nezná malostranský hostinec „U Štajniců“. Přední to tamější restaurace: první dům za mosteckou věží vlevo, roh ulice Mostecké a Lázeňské, velká okna, skleněné velké dvěře. Jediná restaurace, která se směle postavila do nejveřejnější ulice, otvírajíc se k tomu ještě přímo na chodník — všechny restaurace ostatní jsou buď ve vedlejších ulicích, nebo se do nich vchází domem, nebo mají alespoň před sebou podloubí, v pravé malostranské skromnosti. Proto také pravý Malostranák, syn těch tichých, zamlklých ulic, plných poetických zákoutí, k Štajnicům nejde. Chodí tam vyšší úředníci, profesori, důstojníci, jež tam na Malou Stranu zavála náhoda a brzy snad zase odtamtud odvěje, s nimi pak jen málo ještě pensistů, několik starých, bohatých domácích pánů, kteří živnost svou dávno již odevdali jiným, a dost. Ráz byrokraticko-aristokratický.

Již před lety, když jsem byl ještě drobným gymnastou, byla společnost „U Štajniců“ podobného výlučného rázu, přec ale v jistém ohledu jiná. Abych zkrátka řekl, byl to malostranský Olymp, kde se scházeli malostranští bohové. Je to zcela bezpečné faktum z historie, že bohové vyrůstají přímo ze svého lidu. Jehovah byl bůh zamračený, zlý a mstivý, ukrutný a krvežíznivý, jako celý národ židovský. Řečí

bohové byli elegantní a duchaplní, krásní a veselí, Hellenové ve všem všudy. Slovanští bohové — pardon! my Slované neměli dost plastické síly ani na ustrojení velkých států, ani na vytvoření zcela určitých bohů, naši bývalí bohové jsou nám dnes vzdor Erbenům a Kostomarovým pořád ještě mlhavou skupinou, samá měkkost, samá neurčitost. Ale snad někdy napíšu článek zvláštní, to se rozumí, že schválně duchaplný, o té paralele boho-lidské, zde chci jen říci, že bohové scházející se „U Štajniců“ byli nade všechnu pochybnost praví bohové malostranští. Malá Strana — беру domy i lid — má cosi tichého, důstojného, starobného, řekněm i podřímleho do sebe, a v to vše byli také vhaleni onino páni, i v tu podřímlost. Arci byli to také úředníci, vojíni, profesoři, pensisté jako dnes, ale tenkrát ještě nesmýkalo se úřednictvem a vojskem tak ze země do země, otec dovedl syna v Praze nechat vystudovat, pomohl mu tu do úřadu, udržel ho tu protekcí napořád. Když postáli někteří ti štajnicovští hosté chvílku spolu venku na chodníku, pozdravil je každý kolemjdoucí občan, znal je.

Nám gymnasistům byl ale Olymp „U Štajniců“ tím více Olympem, že na něm byli také všichni naši staří profesoři. Staří! Nač říkat staří! Znal jsem je všechny dobře, ty bohy naší milé Malé Strany, a zdálo se mi vždy, že z nich ze všech nebyl ani jediný nikdy mlád — či vlastně že vypadali již co děti asi zrovna tak, jen snad o něco menší.

Vidím je všechny před sebou jako dnes! Předně pan apelační rada. Dlouhý, suchý, a nesmírně vá-

žený. Byl ještě v úřadě činný, ale nedovedl jsem se nikdy domyslit, jaká as je ta činnost jeho. Když jsme šli o desáté dopoledne ze školy, vycházel teprv ze svého domu v Karmelitánské ulici a šel vážně do ulice Ostruhové, do vinárny Čardovy. Když jsme měli ve čtvrtek odpůldne prázdno, a vztekali se po Marianských hradbách, procházel on se tu v sadech. A o páté odpůldne vcházel již k „Štajnicům“. Umiňoval jsem si pevně, že budu pilný a že se stanu také takovým apelačním radou, ale pak jsem na to nějak zapomněl.

Pak jednooký pan hrabě. Na Malé Straně nebyla o hrabata sice nikdy nouze, ale ten jednooký byl nejspíš jediný, který chodil do malostranského hostince, alespoň tenkrát. Velký, kostnatý, svěže červené barvy, kratičkých bílých vlasů, s černou sponkou přes levé oko. Stával před „Štajnici“ na chodníku třeba dvě hodiny, a když jsem musil kolem něho, šel jsem obloukem. Ona totiž příroda dala šlechticům jistý profil, kterému se říká aristokratický a jenž je činí velmi podobny dravým ptákům. Pan hrabě mně také vskutku připadal jako ten sokol, který s ukrutnou důsledností denně vždy o dvanácté v polednách s uloveným holubem na svatomikulášskou bář zasedal a zde svou kořist rval, že peří z ní až dolů na náměstí lítalo. Chodil jsem kolem pana hraběte tedy obloukem, měl jsem nejasný strach, že mne klofne hlavou.

Pak tlustý pan štábní lékař, ještě nikoli přestárlý, ale již na výslužbě. Povídalo se o něm, když jakás velmi vysoká osobnost kdys prohlížela pražské nemocnice a ledacos podotýkala, on že té vysoké osobnosti řekl, že ničemu nerozumí. Dán proto do výslužby a

zároveň do naší lásky, neboť my hoši měli jsme tlustého toho pána pak za hotového revolucionáře. Byl ale také přívětivý, švitorný. Když potkal hocha, který se mu líbil — hoch ten mohl být také děvčetem — zastavil ho, pohladil ho po tváři a pak mu řekl: „Pozdravuj doma tatínka,“ třeba ho neznal.

Pak — ale ne! Ti všichni staří sestárli znenáhla ještě více a pak umřeli — nevyvolávejme stíny z hrobů. Vzpomínám s rozkoší na ty hrdé chvíle, které jsem mezi nimi trávil, na ten pocit samostatnosti, mužnosti, ano velikosti, když jsem, stav se posluchačem vysokých škol, po prvé a bez bázně před profesory vstoupil k „Štajnicům“ mezi ty bytosti vznešené. Mnoho si mne nevšímaly, to je pravda. Abych tak řekl, skoro nic. Jen jednou se v běhu několika neděl stalo, že pan štábní lékař, jda kolem mého stolku již domů, řekl ke mně: „Ano, ano, mladý muži, pivo dnes nestojí za nic, ať si říkají ti tam co chtějí!“ a přitom kývnul hlavou pohrdlivě nazad po těch, s kterými byl právě seděl. Hotový Brutus! Troufám si tvrdit, že by po případu i samotnému Caesarovi byl dovedl vrhnout do tváře urážku, že nerozumí pivo.

Zato jsem sobě všímal já jich. Mnoho jsem od nich neslyšel, ale mnoho jsem na nich pozoroval. Považuji se jen za chudou kopii bytostí těch, ale cokoliv je na mně vznešeného, od nich to mám. Předě všemi však zůstanou mně nezapomenutelní mužové dva, ti se vryli v srdce srdce mého. Pan Ryšánek a pan Schlegl.

Ti dva se nemohli ani cítit. — Ale již musím prosit zase za odpuštění, já raděj o nich začnu jinak.

Když se vstoupí k „Štajnicům“ z ulice Mostecké, jsou v přední místnosti, kde kulečníky stojí, vpravo tři okna, která hledí do ulice Lázeňské. Do výklenku každého toho okna postaven malý stolek a k němu lavička do podkovy; mají tu vždy tři lidé místo, jeden zády k oknu, druzí dva na koncích podkovy proti sobě, nebo kdyby se těmto zachtělo také sedět zády k oknu, sedí pak tedy obličejem ke kulečníku obráceným a baví se díváním na hru.

V třetím tom okně od vchodu vpravo seděli všeobecně vážení občané pan Ryšánek a pan Schlegl den co den navečer vždy od šesti do osmi. Místo jejich bylo vždy pro ně prázdno; aby se byl snad někdo jiný odvážil zasednout kdy místo někomu navyklé, to patřilo vůbec k věcem, jež řádný a mravný Malostráňák byl by od sebe odmítl rozhodně co přímou nemožnost, poněvadž — nu poněvadž se to nedalo ani myslet. Místo zrovna u okna zůstalo vždy prázdno, pan Schlegl seděl na tom konci podkůvky, který je blíž vchodu, pan Ryšánek na konci protějším, loket od sebe. Oba seděli vždy odvráceni od okna a tedy napolo také odvráceni od stolku i od sebe a dívali se na kulečník; k stolku se obrátili jen, když se chtěli napít nebo dýmku si nacpat. Jedenáct let již zasedali tak den co den. A po těch jedenácte let nepromluvili na sebe ani slova, ba ani si jeden druhého nevšimnul.

Po Malé Straně byla známa krutá zášť, v jaké měl jeden druhého. Nepřátelství mezi nimi bylo staré a nesmířitelné. — Také byla známa příčina. Prapůvod všeho zlého, ženská. Milovali tutěž. Napřed se byla klonila k panu Ryšánkovi, jenž byl již déle obchod-

níkem samostatným, pak spočívala netušeným obra-tem náhle v objetí pana Schlegla. Snad proto, že byl pan Schlegl skoro o deset let mladší. Stala se paní Schleglovou.

Byla-li paní Schleglová takovou kráskou zvláštní, že to omlouvalo páně Ryšánkův trvalý bol a napotomní věčné mládenectví jeho, nevím. Už byla dávno na pravdě boží, zemřela hned v prvním šestinedělí, zůstavujíc po sobě dcerku. Snad že byla ta obrazem jejím. V době, o které mluvím, byla slečna Schleglova as dvěmečítma let stará. Znal jsem ji, přicházela často návštěvou do patra nad námi k setníkovic Pol-dýnce, k té, co na ulici při každém dvacátém kroku klopýtla. Říkali, že slečna Schleglova je kráskou. Možno, ale takhle pro architekta. Všechno na pravém svém místě, všude na ní nejpravější rozměr a při všem věděl člověk proč. Ale pro jiného než architekta — k zoufání. Její obličej se pohnul právě tak málo jako fasáda na paláci. Její oko bylo bez významu lesklé jako právě umyté okno. Její ústa, ostatně pěkná jako drobná arabeska, odvírala se pomalu jako vrata, pak buď zůstala dokořán nebo se zavírala rovněž pomalu. K tomu ta pleť jakoby právě teprv čerstvě obílená. Možno, že teď, žije-li, už není tak krásná, ale že je hezčí: podobné budovy jsou hezčí zvětralé.

Lituju čtenáře, že mu nedovedu vyprávět, jak se as dostali pan Ryšánek a pan Schlegl dohromady k tomu stolku ve třetím oknu. Nějaká tím byla vinna kletá náhoda, která chtěla starcům ztrpčit den co den. Když je ta neznámá náhoda tam sesadila,

udržela je po prvé na místě as mužná jich pýcha. Po druhé se sesedli as ze vzdoru. Pak seděli na důkaz své neoblomnosti a aby se neřeklo. A teď už dávno nahlížel „U Štajniců“ každý, že pro ně oba je to již otázkou mužné cti a popustit že nemůže žádný.

Přicházeli k šesté hodině, ten dnes o minutu dřív, ten zejtra. Pozdravili zdvořile na všechny strany a každého, jen jeden druhého ne. Sklepník jim odebral v letě klobouk a hůl, v zimě huňatou čepici a plášť a pověsil to na hřebík za jich místem. Pak svlečený zakýval jako holub svrchním tělem — staří lidé mají to kývání v obyčeji, když chtějí usednout — pak se opřel jednou rukou o svůj roh stolku (pan Ryšánek tedy levou rukou, pan Schlegl pravou) a pomalu si sedli zády k oknu, obličejem ke kulečníku. Když přišel tlustý hostinský, stále se usmívající a brebencující, nabízet první poslušný šňupec, musel u každého zaklepat na pikslu znovu a znovu pronést poznámku, že máme dnes venku krásně. Sic by byl druhý již šňupce nevzal a slov přeslechl. Nikdy se nepodařilo komukoli, rozmlouvat s oběma najednou. Nikdy sobě nevšiml ani za mák jeden druhého, to individuum za stolkem pro něho vůbec nebylo.

Sklepník postavil před ně po sklenici piva. Po chvílce — ale nikdy ne najednou, pozorovaliť se ovšem vzájemně vzdor vší nevšímavosti — obrátili se k stolku, vyndali z náprsní kapsy velkou, stříbrem kovanou pěnovku, ze šosu váček naplněný tabákem, nacpali, zapálili a odvrátili se od okna zas. Tak seděli po dvě hodiny, vypili po třech sklenicích piva, pak se zdvihli, ten dnes o minutu dřív, ten zejtra, zastrčili

dýmku, schovali váček, sklepník je oblékl a oblečený poroučel se všem, jen svému sousedovi ne.

Zasedal jsem schválně k stolu stranou vedle kamen. Viděl jsem panu Ryšánkovi a panu Schleglovi takto přímo do tváře a mohl jsem je pohodlně a nenápadně pozorovat.

Pan Ryšánek býval obchodníkem s kanafasem, pan Schlegl obchodníkem se železným zbožím. Ted' už oba byli obchodu co bohatí domácí páni zanechali, ale tváře jejich pořád jaksi připomínaly zaměstnání dřívější. Obličej páně Ryšánkuv připomínal mně vždy bíle a červeně pruhovaný kanafas, pan Schlegl mně celý připadal jako omžený kupecký hmoždír.

Pan Ryšánek byl větší, sušší a jak praveno starší. Nevězel již jaksi v dobré kůži, byl často sláb, spodní čelist jeho úst mimovolně se již odlučovala a svěšovala. Šedivé oči užívaly skel, zabraných do černé kosti. Hlavu pokrývala světlá vlásenka a podle nezcela zašedlého obrví bylo možno soudit, že pan Ryšánek býval blondýnem. Tváře byly vpadlé a bledé, tak bledé, že dlouhý nos se proto červenal až do karmínu. Z tétož příčiny as bývala na jeho konci kapka, slza, vyřinulá mu ze samého vnitra. Co svědomitý biograf musím podotknout, že pan Ryšánek hleděl tu slzu setřít někdy pozdě, když už byla skanula do soucitného klínu.

Pan Schlegl byl zavalitý, myslím, že byl bez krku. Hlava jeho byla jako puma; vlas silně prošedlý, černý; obličej kde oholen tam modročerný, kde bezvousý tam růžový, kus svítivého masa a pak kus tmy, jako potemnělá podobizna od Rembrandta.

Měl jsem rozhodnou úctu k těm dvěma heroům, ano obdivoval jsem se jim. Jak zde seděli, sváděli den co den velkou bitvu, krutou, neuprosnou. Válčili zbraněmi svými: mlčením jedem prosáklým, opovržením nejtěžším. A bitva zůstávala věčně nerozhodnuta. Kdo konečně as postaví nohu svou na krk přemoženého soupeře! Pan Schlegl byl fysicky silnější, vše na něm bylo krátké, úsečné, když promluvil, znělo to jako s věže bác! Pan Ryšánek mluvil měkce a rozvláčně, byl sláb, ale mlčel a nenáviděl se stejnou hrdinností.

II

STALO SE NĚCO.

Bylo ve středu před nedělí Jubilate, když přišel a usedl pan Schlegl. Usedl, nacpal si a od foukl oblak dýmu, valící se jako z výhně. Ted' vstoupil hostinský a přímo k němu. Zaklepal na pikslu a podával šnupec. Když pak zase pikslu zavřel a jí zatřás, podotknul hledě přítom ke dveřům: „Dnes pana Ryšánka tedy neuvidíme.“

Pan Schlegl neodpověděl, s kamennou lhostejností hleděl přímo před sebe.

„Povídal tamhle pan štábní lékař,“ vypravoval hostinský dále a stál ted' zas ke dveřím zády; při obratu byl zrak jeho přešel přes tvář páně Schleglovu. „Vstával ráno jako jindy z postele, tu ho náhle chytne taková zimnice, musel hned zas do postele, a honem pro doktora, honem. — Zapálení plic. — Už tam byl dnes štábní lékař třikrát u něho — starý člověk, nu ale — je v dobrých rukou. Doufejme!“

Pan Schlegl zachrochtnul při zavřených rtech. Nemuknul, nepohnul zrakem. Hostinský šel o stůl dále.

Vpil jsem se teď v tvář páně Schleglovu. Dlouho zůstala bez nejmenšího pohnutí, jen rty se otvíraly a vypouštěly kouř a někdy se svezl troubel z koutku do koutku. Pak přistoupil k němu nějaký známý. Rozhovořili se a pan Schlegl se několikráte hlasitě smál. Byl mně protivný ten smích jeho.

Vůbec se dnes choval pan Schlegl rozhodně jinak než jindy. Jindy přibitý k svému místu jako voják ku své strážní budce, dnes toulavý, neposedný. I do kulečníku se dal s panem Köhlerem, kupcem. Měl štěstí při každé partii až po dublé, a přiznám se, že jsem mu to skoro přál, že zakončujícího dublé nesvedl ani jednou a zde že ho pan Köhler vždycky pak dohonil.

Pak zas usedl, kouřil a pil. Když někdo k němu přistoupil, mluvil pan Schlegl hlasitěji a v delších větách než kdy jindy. Neušlo mně ani nejmenší jeho hnutí, viděl jsem jasně, že má vnitřní potěšení, že nemá nejobyčejnějšího soucitu s nepřítelem v chorobě, zprotivil se mně.

Několikrát šlehnul jeho zrak obloukem ku kredenci, u níž seděl pan štábní lékař. Zajisté, že by mu ruku stiskl, jen aby si nedával s tím nemocným příliš mnoho práce. Zlý člověk, rozhodně zlý.

K osmé hodině odcházel pan štábní lékař. Zastavil se u třetího stolku. „Dobrou noc,“ pravil, „musím dnes ještě jednou k Ryšánkovi. Je potřebí opatrnosti.“

„Dobrou noc,“ odtušil pan Schlegl chladně.

Dnes pil pan Schlegl čtyry sklenice a setrval do půl deváté. —

Minuly dny, minuly týdny. Po chladném, mhou-
ravém dubnu přišel teplý květen, překrásné jaro měli
jsme toho roku. Když je krásný květen, je na Malé
Straně ráj. Petřín je obalen bílým květem, jako by
všude kypělo z něho mléko, a celá Malá Strana je
vhalena ve vůni bezu.

Pan Ryšánek byl již vyvázl z nebezpečí. Jaro pů-
sobilo teď na něho jako balzám. Již jsem ho potkával
procházejícího se v sadech. Kráčel pomalu, opřen
o hůl. Dřív suchý, byl teď ještě nepoměrně sušší,
spodní jeho čelist byla teď již stále svislá. Podvázat
mu bradu šátkem, zatlačit mdlé oči a položit ho do
truhly. Ale znenáhla se přece sbíral.

K „Štajnicům“ nechodil. Tam královal u třetího
stolku pan Schlegl pořád sám a točil se a seděl jak
chtěl.

Konečně, byl již konec června a právě den sv.
Petra a Pavla, vidím pojednou pana Ryšánka a pana
Schlegla zase tu pohromadě. Zase seděl tu pan Schlegl
na své místo jako přibitý a oba byli obráceni zády
k oknu.

Sousedé a známí přicházeli a podávali panu Ry-
šánkovi ruku. Každý ho upřímně vítal, stařec se pří-
jemným rozčilením chvěl, usmíval se, mluvil co nej-
jemněji, byl měkký. Pan Schlegl hleděl na kulečník
a kouřil.

Když po chvílích osamotněl, vždy se pan Ryšánek
trochu zahleděl ku kredenci, kde seděl jeho lékař.
Vděčná duše.

Právě se tam zase zahleděl, a tu pohnul pan Schlegl náhle hlavu trochu stranou. Zrak jeho lezl pomalu od podlahy po panu Ryšánkovi vzhůru, přes špičatá jeho kolena až ku ruce, která tu ležela na rohu stolku jako koží potažená kostra; chvilku spočinul na ruce té, pak zas se kradl výš, až se dotknul svislé čelisti, zbědovaného obličej — jen se dotknul a již zrak se mihnul pryč a hlava se zas narovнала.

„I zdrávi vstali — to je radost,“ spustil hostinský, přicházející teprv odněkud z kuchyně nebo ze sklepa. Jakmile byl vstoupil a spatřil pana Ryšánka, zrychlil k němu krok. „Tedy zase zdráv a náš, no zaplať pánbůh!“

„No chvála bohu, chvála bohu,“ usmíval se pan Ryšánek, „ještě jsem tomu uklouznul. Už se cítím jak náleží.“

„Pan Ryšánek ale nekouří — ještě žádná chuť na tabáček?“

„Dnes mám tak po prvé nějak chuť, zakouřím si.“

„Tak tak, to je dobré znamení,“ zavřel pikslu, zaklepal, podal zas panu Schleglovi s nějakou poznámkou a šel.

Pan Ryšánek vyndal dýmku a sáhl pak do šosu pro váček. Zavrtěl hlavou, sáhnul tam po druhé, po třetí, pak zavolal drobného sklepníka k sobě. „Dskoč ke mně, víš kde bydlím? Zde na rohu, ano. Řekni, aby ti dali můj váček s tabákem, musí ležet na stole.“ Kluk si poskočil a odběhnul.

Pan Schlegl sebou teď hnul. Vztáhl pravici pomalu po otevřeném svém váčku a přitáhl jej skoro před pana Ryšánka. „Je-li libo — já mám tříkrálový

s červeným,“ pronesl způsobem svým úsečným a pak si odchrochnul.

Pan Ryšánek neodpovídal. Pan Ryšánek nepohleděl. Hlava jeho zůstala odvrácena, kamenně lhostejna jako po celých jedenácte let.

Několikrát se mu ruka zachvěla, ústa se zavřela.

Pravice páně Schleglova zůstala na váčku přimrazena, oko jeho připnulo se k zemi, teď bafnul, teď zahrčel hrdlem.

Již tu ale byl sklepníček zpět.

„Děkuju, už mám vida váček svůj,“ poděkoval teprv teď pan Ryšánek panu Schleglovi, ale nepohlédl. „Kouřím také tříkrálový s červeným,“ dodal po chvílce, jako by cítil, že přec musí ještě něčeho dodat.

Nacpal si, zapálil a bafnul.

„Chutná?“ zavrčel pan Schlegl hlasem stokrát drsnatějším než obyčejně.

„Chutná, — zaplať pánbůh.“

„No zaplať pánbůh,“ opakoval pan Schlegl. Kolem úst trhaly se mu svaly jako blesky po tmavé obloze, a honem dodal: „Už jsme se tu o vás báli.“

Teď teprv obrátil pan Ryšánek pomalu hlavu k němu. Oči obou mužů se potkaly.

A od té doby mluvili pan Ryšánek a pan Schlegl u třetího stolku spolu.